

Club Atlético Progreso, un equip anarquista i català a l'Uruguai

Autor: Tomàs Calaixera

Data de publicació: 06-05-2024

Al món de l'esport hi ha molts equips que porten els colors de la senyera. Sense anar més lluny, la USAP (el club català de rugbi de més èxit) utilitza els colors de la senyera en el seu escut i en la seva samarreta oficial. També equips de futbol com el Lecce italià porten els colors de la bandera de Catalunya, herència directe dels segles de domini català sobre el Mezzogiorno italià. Però gràcies a les indicacions d'un amic, m'ha arribat la història d'un club molt especial: el Club Atlético Progreso, del barri de La Teja, un suburbi obrer de Montevideo.

La història comença a l'any 1917, quan un grup d'obers de la construcció del barri de La Teja, associats majoritàriament al sindicat de picapedrers van decidir fundar un club esportiu. Com que la major part dels socis fundadors i els integrants del club eren obrers d'ideologia anarquista, ben aviat es va escollir els colors vermell i negre (els colors anarquistes per antonomàsia) per a les equipacions del Club Atlético Progreso.

Aquell 1917 va haver-hi, també, una vaga general revolucionària a l'estat espanyol, amb especial incidència a Barcelona (on la CNT era el sindicat majoritari), amb el rerefons social i polític d'una revolució en marxa a Rússia que hauria de culminar amb el naixement de l'estat soviètic i l'enderrocament de l'imperi dels tsars.

Però tornem a l'Uruguai. Segons apunten algunes fonts, alguns membres del sindicat anarquista CNT va haver de fugir de la repressió patronal posterior a la vaga general de l'agost de 1917 a Espanya, que comportà (entre altres mesures coercitives) la prohibició de la CNT i l'empresonament d'algun dels seus líders més destacats, com ara en Salvador Seguí (el noi del sucre) i Àngel Pestaña. Seguint aquestes mateixes fonts, alguns d'aquells membres catalans de la CNT van exiliar-se a l'Uruguai, on van entrar en contacte amb els cercles anarquistes autòctons, a on destacava el sindicat de picapedrers, nucli fundacional del Club Atlético Progreso.

Els dirigents del club haurien rebut de bon grat als seus coreligionaris catalans, fins al punt d'adoptar els colors de la senyera com a escut oficial del club, i adoptant els colors sang i or de les quatre barres a la samarreta principal de l'equip (mantenint els colors vermell i negre de la CNT com a samarreta suplent).

Avui en dia el Club Atlético Progreso és un club modest de la segona divisió uruguaiana, però al llarg de la seva (gairebé) centenària història, el Club Atlético Progreso va ser capaç de proclamar-se campió de lliga (la temporada 1988-89, no fa masses anys), imposant-se als dos gegants del futbol uruguaià, el Nacional i el Peñarol de Montevideo. Durant aquells anys, a més a més, el club quadribarrat va disputar la Copa Libertadores, l'equivalent sud-americà de la Champions League, arribant als vuitens de final a l'any 1990. Per cert, els amants del futbol de ben segur seran capaços de reconèixer l'estrella del Progreso: Fabián Cannobio, jugador uruguaià que va defensar, entre altres, la samarreta del València, club amb el que va arribar a ser campió de Lliga i de la Copa de la UEFA a l'any 2004.

Tomàs Calaixera

Podeu accedir a l'article original a través el següent enllaç:

<https://www.racocatala.cat/forums/fil/160901/club-atletico-progreso-equip-anarquista-catala-luruguai>